

курсів підвищення кваліфікації в умовах ДНЗ. Але викликає занепокоєння неможливість та декларативність заявлених пільг для молодих педагогів. Велику увагу приділено законодавчому забезпеченню неперервної педагогічної освіти за умов проходження курсів підвищення кваліфікації. Новим Законом «Про освіту» також надано можливість самостійно обирати місце проходження курсів підвищення кваліфікації. Відірваним від реальності вважаю положення Концепції розвитку освіти про кваліфікаційний рівень вихователів ДНЗ на рівні магістра. Разом з тим залишаються невизначеними питання технології професійного розвитку на робочому місці в умовах ДНЗ (стажування, наставництва, зменшення навантаження, дуального навчання).

Список використаних джерел:

1. Кодекс законів про працю УРСР: від 10 груд. 1971 р. // Відом. Верхов. Ради УРСР. –1971. – Дод. до № 50. – Ст. 375.
2. Про зайнятість населення: Закон України від 05.07.2012 № 5067-VI // Офіц. вісн. України. – 2012. – № 63 (27.08.2012). – Ст. 2565.
3. Про забезпечення молоді, яка отримала вищу або професійно-технічну освіту, першим робочим місцем з наданням дотації роботодавцю. Закон України від 4 листопада 2004 року № 2150-IV [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2150-15>.
4. Про освіту. Закон України від 05.09.2017 № № 2145-VIII [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1060-12>.
5. Про професійний розвиток працівників: Закон України від 12.01.2012 № 4312-VI // Офіц. вісн. України. – 2012. – № 11 (17.02.2012). – Ст. 395.
6. Про розвиток людських ресурсів: освіта, підготовка кадрів і безперервне навчання [Електронний ресурс]: Рек. МОП від 17.06.2004 № 195. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_532.
7. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні. Закон України від 5 лютого 1993 року № 2998-XII [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2998-12>.

Бреус О.Д.

старший викладач,

ВНЗ «Київський медичний коледж № 3»

МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ КЕРІВНИКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ В СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

Аналіз трансформації сучасної освіти показує загальну тенденцію до її неперервності. Це обумовлюється великою швидкістю змін, необхідністю приводити у відповідність з вимогами своєї професії знання, вміння або набувати нові навички.

З цієї точки зору вагомими є дослідження питань неперервності освіти педагога І. А. Зязюн [4, с. 129]. Неперервна освіта педагогічних працівників розглядається як єдина цілеспрямована та погоджена зі складовими її частинами система, що спрямована на розвиток особистості педагога, розширення та поглиблення його знань, удосконалення вмінь, формування світогляду та моралі.

Однією з ланок безперервної освіти педагогів є система їх післядипломної освіти, що покликана в сучасних умовах вирішувати комплекс завдань, спрямованих на задоволення інтересів вчителів та керівників загальноосвітніх закладів у постійному підвищенні професійного рівня відповідно до кон'юнктури освітнього

ринку праці, соціальний захист, забезпечення потреб суспільства і держави у висококваліфікованих конкурентоспроможних кадрах. Післядипломна освіта функціонує згідно із Законом України «Про освіту» [5, с. 167].

За визначенням В.В. Голонного післядипломна освіта – «це вищий ступінь освіти, зміст якої визначається технологічними особливостями педагогічного фаху і має вузькопрофесійний характер» [2, с. 95]. Післядипломна освіта розвивається як цілісна система.

Основні компоненти її процесу: цілі діяльності, що детермінуються вимогами суспільства до школи; зміст освіти; організаційні форми, методи роботи з педагогічними кадрами; умови, які забезпечують нормальне функціонування системи (органи управління, науково-методичне забезпечення, навчально-матеріальна база тощо); результати функціонування.

Післядипломна освіта є другою фазою двофазного процесу безперервної освіти педагогів, на якій відбувається подальший розвиток професійнозначущих умінь, у тому числі і умінь педагогічного спілкування [6, с. 131].

Сучасний стан післядипломної освіти педагогів об'єктивно відображає складні процеси перетворення, що відбуваються в нашому суспільстві з усіма труднощами та здобутками. Сьогодні післядипломної освіти педагогів визначає не тільки її стан у майбутньому, а й стан школи завтрашнього дня, стан всієї освіти держави, оскільки через свою специфіку післядипломна освіта педагогів має яскраво виражене прогностичне спрямування і набуває особливого державного значення.

Варто зазначити, що післядипломна освіта містить декілька напрямків діяльності, що сприяють зростанню професіоналізму керівника загальноосвітнього навчального закладу: професійна перепідготовка, підвищення кваліфікації, науково-методична робота, безперервне інформаційне забезпечення цілісного педагогічного процесу та аналіз його результатів [1, с. 57].

У моделі розвитку педагогічної майстерності керівників загальноосвітніх навчальних закладів у системі післядипломної освіти включено:

- готовність вчителів до професійної перепідготовки, яка містить мотиваційну, змістову і процесуальну складові;
- готовність студентів до професійної перепідготовки;
- вивчення рівнів готовності до професійної перепідготовки осіб, які навчаються у закладі післядипломної педагогічної освіти;
- процес формування готовності фахівців до здобуття другої педагогічної спеціальності;
- вдосконалення навчального процесу на факультетах післядипломної освіти;
- найефективніші форми і методи роботи з розвитку професійних умінь;
- роль викладача у створенні оптимальних умов для професійної перепідготовки [6, с. 128].

Визначено, що основними умовами вдосконалення організації навчального процесу під час професійної підготовки є застосування проблемних ситуацій, організація самостійної роботи, індивідуалізація навчання іншомовного мовлення, застосування активних форм і методів роботи, відбір навчального матеріалу й особистісні якості та риси викладача, його педагогічна майстерність [1, с. 59].

Досліджуючи зазначену проблему шляхом бесід, педагогічного інтерв'ю, анкетування, тестування, ми отримали певні результати, які довели, що студенти, які здобувають другу педагогічну освіту на факультетах післядипломної освіти:

- віддають перевагу індивідуальному навчанню під керівництвом викладача, заняттям, які мають чітку орієнтацію на практичне вирішення конкретних проблем;
- повільніше сприймають навчальний матеріал, який суперечить їх переконанням, досвіду;

- критично сприймають й оцінюють свої помилки, не люблять демонструвати свої слабкі сторони перед іншими;
- ефективніше навчаються і застосовують більше знань шляхом активного навчання;
- ефективніше навчаються, коли запропонована програма враховує їх індивідуальні потреби;
- прагнуть до здобуття таких знань, які будуть практично застосовані та інтегровані в контексті вже їм відомих;
- вважають, що всі питання повинні вирішуватись з огляду на загальнолюдські цінності, а сам процес навчання повинен базуватись на комплексному підході до вироблення стратегії методик.

Сучасний етап реформування основних напрямів педагогічної освіти зумовлює необхідність зміни цільової спрямованості, змісту та структури організаційно-методичного забезпечення, професійно-педагогічної перепідготовки керівника загальноосвітнього навчального закладу в системі післядипломної освіти, пошуку інноваційних підходів, активних форм і методів навчання з метою формування творчої особистості фахівця с високим рівнем розвитку педагогічної компетентності та загальної культури [3, с. 45].

Перспективним напрямом підвищення ефективності професійної перепідготовки фахівців в умовах післядипломної педагогічної освіти є підхід, сутність якого полягає у стимулюванні, навчанні, вихованні та самовдосконаленні дорослої людини в процесі професійної перепідготовки, врахування принципів, форм і методів навчання, індивідуального досвіду дорослої людини, які раніше у системі післядипломної освіти не враховувались [6, с. 134].

Елементи педагогічної майстерності дають змогу з'ясувати системність цього явища в педагогічній діяльності. Високий рівень майстерності надає нової всім якості керівника: формується професійна позиція, що акумулює в собі вищі рівні спрямованості, знання і готовність до дії, розвинуті знання стають інструментом для самоаналізу і виявлення резервів саморуку. Високий рівень здібностей стимулює саморозкриття особистості, а вдосконалення педагогічної техніки – пошук результату, адекватного задумові [4, с. 321].

Отже, модель розвитку педагогічної майстерності керівника загальноосвітнього навчального закладу у системі післядипломної освіти включає в себе такі складові: методи навчання, принципи навчання, мотивацію, досвід учителя, індивідуальні можливості, індивідуальні стилі навчання, активні форми роботи з розвитку педагогічної майстерності керівника, а також з рівнів педагогічної майстерності керівника загальноосвітнього навчального закладу. Робота над собою дає керівникові змогу виробити свій власний індивідуальний стиль, як ознаку творчого рівня педагогічної майстерності.

Список використаних джерел:

1. Ветров С.В. Педагогічна майстерність вчителя // Директор школи. – 2010. – № 2. – С. 57-59.
2. Голонний В.В. Формування основ педагогічної майстерності. Проблеми вищої школи.: науково-методичний збірник // К.: «Ленвінг», 2007. – 260 с.
3. Державна національна програма «Освіта» Україна ХХІ століття // К.: Райдуга, 1994. – 61 с.
4. Зазюн І.А. Педагогічна майстерність: 3-го видання // К.: Вища школа, 2013. – 422 с.
5. Збірник законодавчих та правових актів про освіту // Вісник Львів. ун-ту., 2009. – Вип. 17. – К.: ВІПОЛ. – 308 с.
6. Лікарчук І.Л. Підручник для директора 1 частина // К.: «Плянди», 2008. – 159 с.